

Dankdag 2015

4 november Pieltsjerke, bij de maaltijd...
ds. Tienieke van Lindenhuisen

Beracha

Gezegend Gij God dat U het licht in onze wereld bent

Johannes 6, 1-15

Het teken van het brood

6¹ Daarna ging Jezus naar de overkant van het Meer van Galilea (ook wel het Meer van Tiberias genoemd). ² Een grote menigte mensen volgde hem, omdat ze gezien hadden welke wondertekens hij bij zieken deed. ³ Jezus ging de berg op, en ging daar met zijn leerlingen zitten. ⁴ Het was kort voor het Joodse pesachfeest.

⁵ Toen Jezus om zich heen keek en zag dat die menigte naar hem toe kwam, vroeg hij aan Filippus: 'Waar kunnen we brood kopen om deze mensen te eten te geven?' ⁶ Hij vroeg dat om Filippus op de proef te stellen, want zelf wist hij al wat hij zou gaan doen. ⁷ Filippus antwoordde: 'Zelfs tweehonderd denarie zou niet voldoende zijn om iedereen een klein stukje brood te geven.' ⁸ Een van de leerlingen, Andreas, de broer van Simon Petrus, zei: ⁹ 'Er is hier wel een jongen met vijf gerstebroden en twee vissen – maar wat hebben we daaraan voor zo veel mensen?' ¹⁰ Jezus zei: 'Laat iedereen gaan zitten.' Er was daar veel gras, en ze gingen zitten; er waren ongeveer vijfduizend mannen. ¹¹ Jezus nam de broden, sprak het dankgebed uit en verdeelde het brood onder de mensen die er zaten. Hij gaf hun ook vis, zo veel als ze wilden. ¹² Toen iedereen volop gegeten had zei hij tegen zijn leerlingen: 'Verzamel nu de overgebleven stukken brood, zodat er niets verloren gaat.' ¹³ Dat deden ze en ze vulden twaalf manden met wat overgebleven was van de vijf gerstebroden die men had gegeten. ¹⁴ Toen de mensen het wonderteken dat hij gedaan had zagen, zeiden ze: 'Hij moet wel de profeet zijn die in de wereld zou komen.' ¹⁵ Jezus begreep dat ze hem wilden dwingen om mee te gaan en hem dan tot koningzouden uitroepen. Daarom trok hij zich terug op de berg, alleen.

Preekje

Jezus staat op het strand. Hij is net uit een boot gestapt. Misschien wel moe en machteloos, want hij wil de berg op, even tijd voor God en zichzelf, even opademen. Zoveel mensen die op hem af komen met hun vragen en hun zorgen. Jezus kijkt om zich heen en ziet dat de menigte naar hem toe komt. In boten en bootjes, de een nog wrakker dan de andere. Er zitten kinderen op en vaders en moeders die hen vasthouden. Waarom volgen ze hem? Waar zijn ze naar op zoek? Hebben ze hulp nodig? Zoeken ze geluk? Er komt ook een stroom mensen aan die om het meer heengelopen is. Overal zijn mensen. Met ogen vol vragen. Met hoop in hun ogen. Met verdriet op hun gezichten. Wanhoop bij sommigen. De beelden vermengen zich met beelden van nu. In de krant, tv, de media. Foto's en berichtjes van Sietske en Mieke van Nijkleaster die vorige week op Lesbos waren. Sietske schrijft:

Het valt niet mee! De beelden die je ziet op tv zijn erg maar er tussen te staan en

de ellende te zien is ook erg. Mieke en ik werken soms samen en soms in een ander team. Er wordt veel in tweetallen gewerkt, met de auto als je basis, met daarin droge kleren voor met name kinderen en baby's, flesjes water en wat fruit. De boten komen op het strand aan, soms op de rotsen. Per boot zo'n 40 mensen. Het valt me op dat er hele gezinnen aan komen. Gister nog een moeder met een kindje van nog geen maand oud. Baby's en kleine kinderen krijgen droge kleren aan, zieken worden verzorgd en dan staan ze in de rij te wachten voor de bus die hen naar kamp Oxi brengt, zo'n 8 km verderop. Weet je, als ik het zo op schrijf dekt het niet de lading van wat je doet en voelt. Het kamp Oxi was zaterdag toen we aankwamen leeg en gister vol met 2000 mensen die aangekomen waren, nat en moe. In het kamp zijn geen bedden, nauwelijks sanitair en nauwelijks eten. Ik kan niet begrijpen waarom dit niet anders geregeld kan worden. Het is een humanitaire ramp! Onbegrijpelijk! Soms zitten we er doorheen. Gelukkig zijn er dan weer mensen die je troosten, met wie je een colaatje drinkt en dan weer verder gaat.

Geef hen te eten, zegt Jezus. Hij had ook kunnen zeggen: Laten we maken dat we weggelopen. Of zeggen dat ze terug moeten gaan. Het zijn er teveel. Maar dat staat er niet: Jezus ziet niet één grote groep, hij ziet mensen die na die lange tocht wel honger moeten hebben. Dus zegt hij tegen zijn vrienden: 'Geef ze maar te eten'. Eenvoudig. Dat is wat er gebeuren moet. Een van hen ziet enkel een menigte van zoveel duizend en begint te rekenen. Met als conclusie: dat kunnen we nooit aan. Maar er is er een kind die met zijn of haar eten aankomt. Brood en vis. En ze gaan zitten. En dan spreekt Jezus het beracha uit. Gezegend zijt Gij God, voor dit kind, voor dit eten. Er blijft zelfs nog over.

Ik stel me voor dat de vluchtelingen daar voor Jezus zitten. Niet meer opgejaagd maar in het gras. Waar brood genoeg is voor iedereen. Aan de voeten van Jezus voel je dat vertrouwen. Vertrouwen dat je helpt om iets weg te geven, zoals dat kindje zijn of haar eten komt brengen. Er is genoeg, zelfs als je het met heel veel anderen moet delen. Er is genoeg, als je de Beracha, dat diepe besef van de zegenbede maar niet vergeet. Gezegend Gij God voor dat inzicht. Amen.
Met dank aan Rebecca en Sietske.